

“Hallo, mijn naam is Loïc Goossens.
Ik ben vijftien jaar.
Ik speel voetbal bij Brunham United.

In mijn vrije tijd ga ik lopen en wandelen om fit te blijven, en heel soms ga ik naar de fitness”.

Meer durfde ik nog niet te zeggen; ik kan toch niet alles vertellen aan mensen die ik nog niet kende. Naast mij zit Stan, Stan is wielrenner, vertelde hij. Hij ziet er wel een leuke jongen uit om beter te leren kennen. De rest is maar luid en soms wat raar, maar ook Willem, Simon, Lars en Elias wil ik wel beter leren kennen. Zij zien er mij niet zo een rare vogels uit, maar op één staat toch Stan. Die jongen heeft iets als hij naar je kijkt, zijn bruine ogen, met zwart haar, laten je een beetje smelten.

Stan

2 september 2024

De eerste dag op het Valkenhorst College. Het voelt anders, maar ook hetzelfde. Zoals altijd begin ik de dag met een gevoel van onbehagen, hoewel ik probeer het niet te laten merken. Het is een nieuw begin, maar als ik eerlijk ben, voel ik me niet altijd zo zelfverzekerd als ik zou willen. Wielrennen is mijn passie, maar het is ook wat me vaak in de steek laat. Als ik niet op mijn best ben, voel ik me altijd zo... klein, zo... eenzaam. Toch kom ik hier niet om zwak te zijn. Ik ben hier om mijn dromen na te jagen, dus ik zet mijn masker op.

De ochtend begint rustig. Mijn alarm gaat af, en ik sta op, niet zonder moeite. Mijn benen voelen altijd wat zwaar, maar dat is de prijs van het trainen. Maar het is goed om ergens anders te zijn. Terwijl ik mezelf verder klaarmaak, kijk ik even in de spiegel. Mijn blik is vastberaden, maar ik zie niet altijd degene die ik wil zijn. Ik voel me niet altijd genoeg, alsof mijn prestaties niet bij me passen. Maar ik laat het niet zien. Niemand hoeft te weten hoe onzeker ik soms ben.

Na het ontbijt, waarin mijn moeder kort iets zegt over de dag, spring ik in de auto. De spanning bouwt zich op. Ik vraag mezelf af wat anderen van me zullen denken. De klas is vast vol met mensen die er beter uitzien of meer zelfvertrouwen hebben. Maar ik ben hier niet om me te vergelijken. Ik wil gewoon mijn eigen weg vinden, zonder dat iemand mijn onzekerheid ziet.

De poort van het Valkenhorst College komt in zicht. Zodra ik de school binnenloop, voel ik de spanning stijgen. Het is raar om hier te zijn zonder mijn oude vrienden om me heen, zonder de mensen die me altijd begrepen hebben. Maar dit is mijn kans om een nieuwe versie van mezelf te zijn. Ik moet het doen. Ik moet volhouden, maar of ik het kan? Ik hoop het echt.

Als ik mijn tas op mijn schouder schud en naar binnen loop, merk ik al snel hoe serieus alles hier lijkt. De school is strak en

georganiseerd, en je kunt de druk voelen die in de lucht hangt. We zijn maar met twintig, dus het is duidelijk dat ik niet zomaar iemand ben hier. De directeur heeft ons al verteld hoe belangrijk het is om altijd 100% te geven, en dat is precies wat ik in de sport doe. Altijd meer geven dan je denkt te kunnen. Wanneer ik de aula binnenstap, voel ik meteen de spanning van de nieuwe omgeving. Het is groot en er staan al wat leerlingen, maar ze lijken allemaal druk in gesprek. Mijn ogen glijden over de ruimte en stoppen bij een jongen aan de andere kant van de aula. Hij heeft felblauwe ogen en blond, gekruld haar. Zijn uitstraling is zelfverzekerd, bijna zorgeloos, maar ook hij lijkt niet helemaal op zijn gemak. Misschien ben ik te veel bezig met mijn eigen onzekerheden, maar ik kan het niet helpen dat ik op hem let. Iets in zijn blik maakt me nieuwsgierig, al weet ik niet precies waarom. Misschien is het zijn uiterlijk, of misschien is het gewoon de manier waarop hij zichzelf neerzet.

Ik merk dat ik het moeilijk vind om mezelf in deze nieuwe omgeving te plaatsen. Het is raar om hier te zijn zonder de mensen die ik al jaren ken. Noah, Eva en Lucas... ze waren altijd mijn steun, maar nu moet ik het zonder hen doen. Ik probeer mezelf te herinneren waarom ik hier ben: om te groeien, om mezelf uit te dagen, om iets meer te zijn dan ik dacht te kunnen zijn.

De directeur begint met haar uitleg over de schoolregels, en ik doe mijn best om aandachtig te luisteren. We worden in groepen verdeeld en krijgen onze kamers toegewezen. Ik krijg kamer zestien. Bij de ingang van lokaal 2.115 kom ik iemand tegen die me vriendelijk begroet. Het is een oudere jongen, een beetje te formeel naar smaak, maar het helpt om de spanning een beetje te verlichten. "Welkom, je mag daarheen gaan." zegt hij terwijl hij de deur opent. Ik knik kort en ga naar binnen. Het lokaal is groot, met veel licht en ruimte. De ramen geven uitzicht op de binnenplaats, wat de ruimte een rustiger gevoel geeft dan ik had verwacht.